

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobkyně: **Bohemian outdoor sports s.r.o.**, se sídlem Rynartice 81, Jetřichovice, zastoupené Mgr. Michalem Gottwaldem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 18, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 8.10.2012, č.j. 79393/ENV/12 1656/530/12, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 22. 6. 2016, č. j. 15A 17/2013 – 4,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění

I. Dosavadní řízení

[1] Správa Národního parku České Švýcarsko (dále jen „*správní orgán I. stupně*“) rozhodnutím ze dne 16. 7. 2012, č. j. SNPCS 02808/2012 uznala žalobkyni vinnou tím, že dne 24. 9. 2011 v 18:10 hodin bylo u rekreačního objektu nacházejícího se ve vlastnictví žalobkyně zaparkováno 20 motocyklů hostů, přičemž žádné vozidlo, ani žádný z řidičů, nedisponoval tzv. „*Povolením*“. Tímto jednáním porušila žalobkyně podmínky výjimky ze zákazu vjíždět a setrvávat motorovými vozidly mimo silnice a místní komunikace udělené jí podle ustanovení § 43 zákona č. 114/1992 Sb. o ochraně přírody a krajiny (dále jen „*zákon o ochraně přírody a krajiny*“) rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 13. 7. 2011, č. j. SNPCS 03067/2011, a podmínky výjimky ze základních

ochranných podmínek Národního parku České Švýcarsko udělené usnesením Vlády České republiky ze dne 19. 10. 2010, č. 1319. Za uvedené jednání uložil správní orgán I. stupně žalobkyni pokutu ve výši 50.000 Kč podle ustanovení § 88 odst. 2 písm. p) zákona o ochraně přírody a krajiny. Odvolání proti tomuto rozhodnutí zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 10. 2012, č. j. 79393/ENV/12 1656/530/12.

[2] Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí podala žalobu, kterou Krajský soud v Ústí nad Labem (dále též jen „*krajský soud*“) zamítl rozsudkem ze dne 22. 6. 2016, č. j. 15A 17/2013 – 47.

[3] Krajský soud se neztotožnil se žádnou námitkou žalobkyně. K namítané vadě doručování žalovaného rozhodnutí (kdy zástupci žalobkyně bylo napadené rozhodnutí doručeno prostřednictvím provozovatele poštovních služeb namísto do jeho datové schránky) uvedl, že tato vada v doručování žalovaného rozhodnutí neznamenala zásadní procesní pochybení, jež by mělo vliv na procesní práva žalobkyně.

[4] Samotné rozhodnutí neshledal nepřezkoumatelné, je taktéž názoru, že právní kvalifikace jednání žalobkyně byla dostatečná. Konstatoval, že správní orgán I. stupně ve výroku svého rozhodnutí uložil pokutu podle ustanovení § 88 odst. 2 písm. p) zákona o ochraně přírody, přičemž v tomtéž výroku konkretizoval nejen její výši, ale současně i druh protiprávního jednání, kterého se žalobkyně dopustila. Výrok obsahuje i konkrétní odkaz na ustanovení § 43 zákona o ochraně přírody, podle něhož byly žalobkyni uděleny výjimky ze zákazu vjezdu na komunikaci nacházející se na území Národního parku České Švýcarsko. Neztotožnil se přitom ani s názorem, že skutková podstata podle ustanovení § 88 odst. 2 písm. p) zákona o ochraně přírody a krajiny vyžaduje kumulativní porušení podmínek podle ustanovení § 43 a současně podle ustanovení § 56 zákona o ochraně přírody. Podle názoru krajského soudu nelze ze zákona dovodit, že by přestupce musel porušit obě tyto podmínky kumulativně, k naplnění skutkové podstaty postačí porušení i jen jedné z nich.

[5] Krajský soud poukázal na to, že odpovědnost za správní delikty podle zákona o ochraně přírody a krajiny je objektivní tj. bez ohledu na zavinění přestupce a možnost liberace z této odpovědnosti zákon nepřipouští. Z tohoto důvodu k naplnění odpovědnosti ze strany žalobkyně došlo již jen porušením stanovených výjimek ze zákazu vjezdu na účelovou komunikaci, kdy jejím úkolem bylo zabezpečit, aby na komunikaci nevjížděl nikdo, kdo by nebyl vybaven patřičným „*Povolením*“. Zásadní pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu přitom bylo opakované prohlášení žalobkyně, že se v daném případě jednalo o její hosty a že příslušné povolenky má u sebe její jednatel. Soud je toho názoru, že odůvodnění výše uložené sankce je stručné, na druhou stranu jej ale hodnotil jako zcela dostačující, neboť z něj vyplývá, jakými hledisky se v rámci správního uvážení řídil. Neztotožnil se se žalobkyní ani v tom, že by pokuta uložená ve výši 50.000 Kč byla nepřiměřená, neboť ani žalobkyně neuvedla, v čem má tato nepřiměřenost spočívat. Krajský soud poukázal na skutečnost, že horní hranice sankce může činit až 2.000.000 Kč – žalobkyni uložená pokuta v částce 50.000 Kč tvoří 2,5 % z uvedené částky, nachází se tak výrazně při spodní hranici zákonného rozpětí. Za takovéto situace proto sankci za zjevně nepřiměřenou považovat nelze.

[6] K námitce, že se žalovaný nezabýval otázkou, zda je pokuta v uložené výši likvidační, krajský soud uvedl, že tuto námitku vznesla žalobkyně až při jednání soudu konaném dne 22. 6. 2016. Napadené rozhodnutí bylo doručeno žalobkyni dne 28. 10. 2012 a lhůta pro podání žaloby uplynula tedy dne 28. 12. 2012. Tato námitka tedy byla uplatněna opožděně. Z tohoto důvodu se krajský soud touto námitkou nezabýval.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[7] Žalobkyně (dále též *„stěžovatelka“*) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. V ní uplatnila důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní.

[8] Stěžovatelka je názoru, že žalované rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť je v něm nedostatečně právně kvalifikováno porušení právního předpisu. Z rozhodnutí vyplývá, že stěžovatelka porušila ustanovení § 88 odst. 2 písm. p) zákona o ochraně přírody a krajiny avšak není z něj zřejmé, kterou konkrétní výjimku či souhlas stěžovatelka porušila. Nadále má za to, že k naplnění skutkové podstaty podle ustanovení § 88 odst. 2 písm. p) zákona o ochraně přírody a krajiny dojde tehdy, pokud je kumulativně porušena podmínka podle ustanovení § 43 a § 56 nebo podle § 44 a § 57 tohoto zákona. Krajský soud se s touto otázkou vypořádal nesprávně.

[9] Stěžovatelka dále namítla, že skutkový stav byl zjištěn nedostatečně, což je v rozporu se zásadami materiální pravdy podle ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Krajský soud i žalovaný vyšli ze skutečnosti, že před nemovitostmi stěžovatelky bylo 20 motocyklů, a že stěžovatelka porušila zákon tím, že umožnila motocyklům vjezd. Takový závěr nemá oporu ve spisovém materiálu ani v odůvodnění žalovaného rozhodnutí. Poukázala na to, že její jednatel pan Goedhart nevěděl o tom, kolik motocyklů přijelo a ani on ani jiný zástupce stěžovatelky neumožnil motocyklům vjezd; ten ostatně není ve vlastnictví ani v jiném dispozičním právu stěžovatelky. Žalovaný i krajský soud pominuli zkoumání toho, kdo motocyklům vjezd umožnil. Elektronickou závoru ovládají mj. pracovníci informačního centra, které má otevřeno denně od 9:00 – 12:00 a 12:30 -18:00. Jelikož motocykly měly dorazit na místo nejpozději 17:45, bylo to v době, kdy obsluhu elektronické závory mělo na starosti informační centrum. Podle stěžovatelky je absurdní závěr krajského soudu, že by právě stěžovatelka měla zajistit, aby na pozemky vůbec nevjížděly osoby bez patřičného povolení. To platí tím spíše, pokud to není ona, kdo ovládá závoru.

[10] Podle stěžovatelky se žalovaný ani krajský soud dostatečně nevypořádali s odůvodněním uložené pokuty, neboť v rámci správního rozhodnutí chybí jakékoli přezkoumatelné úvahy, na základě jakých hodnotících kritérií byla pokuta uložena. Upozornila, že podle ustanovení § 88 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny se při stanovení výše přihlíží k závažnosti protiprávního jednání a k rozsahu hrozící nebo způsobené újmy ochraně přírody a krajiny. Nesouhlasí proto se žalovaným, že hodnocení dopadu jednání stěžovatelky z hlediska těchto kritérií nebylo relevantní. Je toho názoru, že jejím činem nemohlo dojít k újmě na přírodě a krajině, případně újma tak způsobená byla zanedbatelná a výše pokuty neodpovídá míře ohrožení nebo poškození přírody a krajiny. Stěžovatelka také namítla, že pokud před krajským soudem poukázala na možnou

likvidační výši pokuty, nešlo o novou námitku, ale o skutečnost, že se žalovaný vůbec nezabýval tím, zda může být pokuta pro stěžovatelku likvidační.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se jedná o námitky, které již byly vypořádány jak ve správním řízení, tak v řízení před krajským soudem. Podle jeho názoru stěžovatelka ustanovení § 88 odst. 2 písm. b) zákona o ochraně přírody a krajiny dezinterpretovala a její výklad je v rozporu s jazykovým výkladem i s Legislativními pravidly vlády České republiky, konkrétně článkem 42 odst. 2. Skutková zjištění považuje žalovaný za dostatečná. Ztotožnil se s hodnocením krajského soudu o výši uložené pokuty a taktéž je názoru, že námitku o likvidační výši pokuty uplatnila stěžovatelka nově až u jednání soudu. Podotkl také, že jen základní kapitál stěžovatelky činí 100.000 Kč, tudíž pokuta nemohla mít likvidační účinek.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil námitky, kterými stěžovatelka dovozovala vady správního řízení - nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí a vady skutkového zjištění. Tyto námitky podřadil k důvodu kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní.

[13] Pokud jde o rozsah přezkoumání úplnosti skutkového stavu pro projednávanou věc, Nejvyšší správní soud opakovaně vyložil (přiměřeně srov. rozsudek ze dne 26. 4. 2007, č. j. 6 As 40/2006-87), že je to skutková podstata správního deliktu, která vymezuje nezbytný rámec skutkových zjištění. Jestliže se tedy podle ustanovení § 88 odst. 2 písm. p) zákona o ochraně přírody a krajiny dopustí deliktního jednání ten, kdo neplní podmínky výjimky udělené podle § 43 a § 56 nebo podmínky souhlasu podle § 44 a § 57 zákona, jsou z hlediska deliktní odpovědnosti relevantní jen taková skutková zjištění, která prokazují taková jednání odpovědné osoby.

[14] Ze správního spisu vyplývají následující skutečnosti. Vláda České republiky usnesením ze dne 19. 10. 2009, č. 1319 udělila stěžovatelce výjimku ze zákazu uvedeného v ustanovení § 16 odst. 1 písm. d) tohoto zákona pro vjezd 22 motorových vozidel na účelovou komunikaci od křižovatky „X“ k rekreačním objektům „X“ za účelem užívání a zajištění zásobování a provozu rekreačních objektů č. p. X v katastrálním území X na území Národního parku České Švýcarsko, za podmínek uvedených v části III materiálu č. j. 1456/09. Konkrétní podmínky výjimky jsou určeny pro:

- 5 osobních motorových vozidel pro personál (3 vozidla) a provozovatele chaty (2 vozidla) vybavených adresným „potvrzením o povolení výjimky“
- 10 osobních motorových vozidel pro rekreanty vybavených neadresným „potvrzením o povolení výjimky“
- 5 motorových vozidel pro zajištění zásobování s adresným „potvrzením o povolení výjimky“
- 2 osobní motorová vozidla pro účely Ing. Ivo Goedharta, bydlícího v lokalitě s neadresnými „potvrzeními o povolení výjimky“.

[15] Žalovaný vydal stěžovatelce povolení výjimky ze zákazu podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. d) zákona o ochraně přírody a krajiny dne 13. 7. 2011 pod č. j. SNPCS 03067/2011 podle ustanovení § 43 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny. Podle písm. a) je výjimka určena pro 5 osobních automobilů nebo motocyklů, které budou vybaveny *„Povolením"* potvrzujícím udělení výjimky. Povolení musí být umístěna viditelně za předním sklem vozidla, na požádání musí být předloženo stráži přírody.

[16] Žalovaný dále pod písmeny b) – h) stanovil podmínky výjimky detailně. Pro projednávanou věc je relevantní zejména to, že pod písm. c) se konkrétně zabývá dalšími způsoby prokazování dodržení podmínek výjimky při příjezdu či odjezdu návštěvníků k rekreačním objektům č. p. 81 a 84. V písm. e) žalovaný stěžovatelce ukládá povinnost vybavit přijíždějící hosty do lokality „X" „Povolením" potvrzujícím udělení výjimky, včetně povinnosti dbát na to, aby počet vozidel návštěvníků parkující v předmětné lokalitě nepřekročil počet vozidel, pro které je výjimka udělena. V odůvodnění této výjimky se žalovaný věnoval vzájemným vztahem výjimky udělené vládou a žalovaným.

[17] Stěžovatelka tedy k již platné výjimce udělené vládou od žalovaného získala navíc 5 neadresných povolení pro motorová vozidla návštěvníků pensionu X. Na základě obou uvedených výjimek držela tedy celkem 17 neadresných povolení pro užívání komunikací (zejména pro účely rekreace v objektu).

[18] Správní spis dále obsahuje hlášení strážce J. L. z dohledové činnosti v terénu, z něhož vyplývá, že dne 24. 9. 2011 bylo v 18:10 u penzionu X přítomno 20 motocyklů. Majitelé motocyklů nepředložili strážci potřebná *„Povolení"* prokazující udělení výjimky pro užívání komunikace. Strážce uvedl, že sami motocyklisté uvedli, že povolenky má u sebe Ing. Goedhart, který vzápětí tuto skutečnost potvrdil včetně toho, že motocyklisté jsou jeho hosté. Uvedené skutečnosti ostatně potvrzuje pořízená fotodokumentace z místa, na níž je patrné množství zaparkovaných motocyklů bez vystaveného *„Povolení"*. S uvedenými zjištěními poté žalovaný konfrontoval Ing. Goedharta při ústním jednání dne 20. 12. 2011. Ten uvedené skutečnosti nezpochybnil, v podstatě jen namítl, že ve skutečnosti nedisponuje 17 ale 10 povoleními a že v daný den nevěděl dopředu, jakými motorovými vozidly hosté přijedou.

[19] Z obsahu udělených výjimek je zřejmé, že jejich držitelem byla stěžovatelka, jí také byly uloženo plnění výše uvedených podmínek. Dne 24. 9. 2011 se však nacházelo u stěžovatelky 20 motocyklů. Je to více motorových vozidel, než kterým vláda České republiky a žalovaný dohromady obecně povolili užívání komunikace ve zvláště chráněném území (až 17). Tím stěžovatelka porušila jednu z podmínek užívání, jak jej vymezil žalovaný v písm. e) výjimky, neboť připustila, aby komunikaci užívalo více motorových vozidel, než je povolenek, kterými disponovala (nesporné je, že fyzicky disponovala 10 povolenkami). Stěžovatelka dále majitele motocyklu nevybavila ani těmi povolenkami, kterými skutečně disponovala. Podmínky k uděleným výjimkám přitom pamatují i na to, že při příjezdu k objektu hosté vybaveni povolenkami být nemusejí. Stěžovatelka však nepopírá ani to, že povolenkami nevybavila hosty vůbec a neměla to ani v úmyslu. Také tím porušila povinnost uvedenou v písm. e) výjimky.

[20] Skutková zjištění z místa rekreačního objektu, tak i z vyjádření jednatele v rámci správního řízení jsou nesporná a jednoznačně svědčí závěru, že stěžovatelka porušila podmínky výjimky, která jí byla udělena. Podle názoru Nejvyššího správního soudu jsou uvedená skutková zjištění o jednání stěžovatelky dostatečná a prokazují naplnění znaků skutkové podstaty podle ustanovení § 88 odst. 2 písm. p) zákona o ochraně přírody a krajiny. Na jednání žalobkyně, která, jak vyplývají z výpovědí jednatele ve správním řízení, nepochybně vědomě porušila podmínky udělených výjimek, poté nemá žádný vliv okolnost, kdo vůbec uvolnil elektronickou závoru tj. kdo zpřístupnil příjezdovou cestu k rekreačnímu objektu. Námitku vady zjišťování skutkového stavu před správním orgánem neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou.

[21] Vycházeje z uvedených skutkových zjištění posoudil Nejvyšší správní soud i námitku vůči nedostatečnému vymezení deliktního jednání. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí (které k odvolání stěžovatelky potvrdil žalovaný) v tzv. skutkové větě výrokové části srozumitelně vymezil sankcionovaný skutek. Ten spočíval v tom, že dne 24. 9. 2011 v 18:10 bylo u rekreačního objektu stěžovatelky zaparkováno 20 motocyklů hostů s tím, že žádné vozidlo ani řidič nebyli vybaveni nebytným *„Povolením"* potvrzujícím udělení výjimky pro vjezd. Stěžovatelka tímto jednáním porušila podmínky výjimky ze zákazu vjíždět a setrvávat motorovými vozidly mimo silnice a místní komunikace, které podle § 43 zákona o ochraně přírody a krajiny stanovil žalovaný (resp. Správa národního parku České Švýcarsko) dne 13. 7. 2011 pod č. j. SNPCS 03067/2011 a podmínky výjimky ze základních ochranných podmínek Národního parku České Švýcarsko, které udělila vláda České republiky usnesením ze dne 19. 10. 2010, č. 1319. V návaznosti na to uznal vinu stěžovatelky ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 88 odst. 2 písm. p) zákona o ochraně přírody a krajiny. V odůvodnění poté žalovaný srozumitelně a logicky vyložil, jaký je konkrétně věcný a osobní rozsah uvedených výjimek a v čem spočívá jejich porušení, jaká jsou skutková zjištění žalovaného z místa deliktu, jak se vypořádal s vyjádřením jednatele stěžovatelky ing. Goedharta k jednání stěžovatelky. Žalovaný zde vysvětlil, proč v jednání stěžovatelky shledal naplnění znaků skutkové podstaty správního deliktu podle ustanovení § 88 odst. 2 písm. p) zákona o ochraně přírody a krajiny.

[22] Z přezkoumávaného rozhodnutí – souladně z výroku i z odůvodnění – tedy jednoznačně vyplývá, jakého jednání se stěžovatelka dopustila, v čem spočívala protiprávnost tohoto jednání, jakou skutkovou podstatu tímto jednáním stěžovatelka naplnila a konečně i to, jaký trest má být za její jednání uložen. Žalované rozhodnutí tedy jako celek vadou nepřezkoumatelnosti netrpí.

[23] Stěžovatelka dále namítla nedostatek právní kvalifikace svého jednání. Tuto námitku podřadil Nejvyšší správní soud k důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[24] Podle ustanovení § 88 odst. 2 písm. p) zákona o ochraně přírody a krajiny (ve znění účinném ke dni rozhodnutí) platí, že orgán ochrany přírody uloží pokutu až do výše 2.000.000 Kč právnické osobě nebo fyzické osobě při výkonu podnikatelské činnosti, která se dopustí protiprávního jednání tím, že neplní podmínky výjimky udělené podle § 43 a § 56 nebo podmínky souhlasu podle § 44 a § 57 zákona o ochraně přírody a krajiny.

[25] Podle ustanovení § 43 zákona o ochraně přírody a krajiny je správní orgán oprávněn povolit výjimky z obecně platných zákazů, které se vztahují k zvláště chráněným územím. Obdobně je správní orgán na základě ustanovení § 56 zákona oprávněn povolit výjimky z obecně platných zákazů u památných stromů a zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů. Naopak v případech podle ustanovení § 44 a § 57 zákona správní orgán výjimečně uděluje souhlas s určitou zamýšlenou (stavební či jinou) činností týkající se zvláště chráněných území (§ 44) či zvláště chráněných druhů rostlin, živočichů a nerostů (§ 57).

[26] Působnost uvedených výjimek podle § 43 a § 56 zákona a typů souhlasů podle § 44 a § 57 se z věcného hlediska navzájem zcela liší, nijak spolu nesouvisí a regulovány jsou zde zcela odlišné situace. Oprávněná osoba tak eventuálně může držet pouze výjimku ze zákazu (či souhlas s činností) ve vztahu ke zvláště chráněnému území, aniž by současně držela výjimku ze zákazu (či souhlas k činnosti) ke zvláště chráněným druhům rostlin, živočichů a nerostů.

[27] Účelem ustanovení § 88 odst. 2 písm. p) zákona o ochraně přírody a krajiny je poté nepochybně postih deliktního jednání za porušení podmínek udělených výjimek ze zákazů či souhlasů s určitou činností. Je logické, že správní orgán může sankcionovat nedodržování pouze těch podmínek, které oprávněné osobě udělil a nemůže vyžadovat (a sankcionovat) dodržení podmínek, které oprávněné osobě vůbec nestanovil. Jakkoli by tedy gramatický výklad § 88 odst. 2 písm. p) zákona o ochraně přírody a krajiny snad mohl nasvědčovat tomu, že ke spáchání správního deliktu podle tohoto ustanovení je nezbytné kumulativní porušení podmínek výjimek udělených podle § 43 a § 56 zákona nebo podmínek souhlasu podle § 44 a § 57 zákona, právě výše uvedený logický a teleologický výklad uvedených ustanovení tento názor vyvrací. Nejvyšší správní soud je proto toho názoru, že k naplnění této skutkové podstaty postačí nedodržení byť pouze jedné z uvedených podmínek výjimek ze zákazů či podmínek souhlasů.

[28] Nejvyšší správní soud se proto neztotožnil ani s námitkou stěžovatelky vůči nedostatečné právní kvalifikaci jejího jednání.

[29] Jako další posoudil Nejvyšší správní soud námitky vůči odůvodnění pokuty. Podle ustanovení § 88 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny je žalovaný při ukládání pokuty povinen přihlédnout k závažnosti protiprávního jednání a k rozsahu hrozící nebo způsobené újmy ochraně přírody a krajiny. Nejvyšší správní soud se ztotožnil se stěžovatelkou i s krajským soudem v tom, že žalovaný odůvodnil výši pokuty stručně. Dospěl-li správní orgán k závěru, že závažnost jednání stěžovatelky je dána jeho opakovaností, jedná se o relativně neurčité konstatování, postrádající bližší odůvodnění a hodnocení. Na druhou stranu je opakování deliktního jednání stěžovatelky nesporné. Je přitom logické, že byť i jedenkráte opakované deliktní jednání je nepochybně závažnější, než kdyby se jej stěžovatelka dopustila poprvé. Úvahy o závažnosti deliktu jsou tedy z odůvodnění zřejmé. Ze správního spisu poté nevyplývá, že by jednání stěžovatelky mělo mít za následek nějakou újmu ochraně přírody a krajiny - tato skutečnost stěžovatelce ostatně v řízení ani nebyla kladena k tíži a není tedy sporná. Žalovaný tyto okolnosti tedy zcela evidentně hodnotil naopak jako zmírňující korektiv k opakovanému deliktnímu jednání stěžovatelky. V souladu s tímto hodnocením je poté i výsledná výše pokuty 50.000

Kč, která je vzhledem k horní hranici možné výše pokuty (až 2.000.000 Kč) zcela zjevně při její dolní hranici. Nejvyšší správní soud tedy nesdílí ani názor stěžovatelky, že se žalovaný hodnotícími kritérii pro uložení pokuty zabýval nepřezkoumatelně a nemá za důvodnou ani námitku nedostatečného odůvodnění uložené pokuty.

[30] K důvodu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud podřadil námitku možné vady řízení před krajským soudem spočívající v tom, že soud měl k námitce o výši pokuty posoudit taktéž možnou likvidační výši pokuty.

[31] Nejvyšší správní soud ze spisu krajského soudu zjistil, že stěžovatelka v žalobě sice napadla úvahy žalovaného k výši pokuty, k tomu však namítla pouze nedostatečné odůvodnění její výše (tj. nepřezkoumatelnosti rozhodnutí). Teprve na jednání u Krajského soudu v Ústí nad Labem dne 22. 6. 2016 namítla – byť v rámci námitek k výši pokuty - že žalovaný nezkoumal výši pokuty ve vztahu k jejímu možnému likvidačnímu účinku. Je tedy zřejmé, že úvahy žalovaného o výši pokuty v tento moment napadla ze zcela jiného důvodu, než učinila v žalobě a tím uplatnila nový žalobní bod - to vše zjevně po uplynutí lhůty přípustného rozšíření žaloby podané dne 21. 12. 2012 (lhůta uplynula dne 28. 12. 2015 - srov. ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s.). Krajský soud se proto touto námitkou správně nezabýval jako nepřípustnou.

[32] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133 vyložil, že správní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt je povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí. Zdůraznil však také, že bude záležet především na účastníku řízení, zda projeví svůj zájem na tom, aby uložená pokuta pro něj neměla likvidační důsledek tím, že správnímu orgánu poskytne základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech a tyto také věrohodným způsobem doloží či umožní správnímu orgánu, aby ověřil jejich pravdivost např. tím, že zbaví pro tento účel výše zmíněné orgány veřejné moci mlčenlivosti. Pokud tak účastník řízení neučiní a naopak odmítne poskytnout správnímu orgánu v tomto ohledu dostatečnou součinnost, bude správní orgán oprávněn vyjít pouze z údajů, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení a které si může zjistit bez součinnosti s účastníkem řízení.

[33] Sama stěžovatelka doposud netvrdí, že by pokuta měla pro ni mít skutečně likvidační účinek. Jedná se přitom o osobu, jejíž poměry jsou správnímu orgánu nepochybně známy z úřední činnosti (již ke dni spáchání deliktu se nepochybně jednalo o dlouhodobě podnikající osobu na daném místě). Správní orgán tak byl oprávněn relevantně odhadnout osobní a majetkové poměry i bez součinnosti se stěžovatelkou (žalovaný např. poukazuje na to, že uložená pokuta tvoří polovinu základního kapitálu stěžovatelky) včetně dopadu uložené pokuty do její sféry. Z uvedeného je zřejmé, že absence eventuální úvahy žalovaného o možném likvidačním efektu pokuty neměla za následek vadu rozhodnutí.

[34] Ze všech výše uvedených důvodů se Nejvyšší správní soud poté neztotožnil se žádnou z námitek stěžovatele a v souladu s § 110 odst. 1, in fine, s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

IV. Náklady řízení

[35] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti vychází z ustanovení § 60 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu nákladů v řízení o kasační stížnosti neuplatnil. Ani ze spisu poté nevyplynuly náklady přesahující běžný rámec výdajů na jeho administrativní činnost, Nejvyšší správní soud proto žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (srov. § 53 odst. 3 s. ř. s.)

V Brně dne 31. srpna 2017

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu